

Játszótér, tájház,
hegyek, friss
levegő

Egy lakással arrébb már több a virág, a dísz: itt lányok laknak. Nevelőjük, *Bíró Erzsébet* is az alapítvány gondoskodásában nevelődött, három lánytestvérével együtt.

– Azt gondoltam, azzal köszönöm meg, amit értem tettek, hogy itt maradok egy évre nevelőnek. Szakács–pincér szakot végeztem, ki szeretnék menni dolgozni Németországba, de ha Isten segít, tovább is támogatom őket. Sokat tanultam itt. Például tanulni. Meg szeretetet, őszinteséget, törődést. Ezek nekem nagyon sokat jelentenek.

Erzsébet a nappali kanapéján ül, mutatja, hogy a falon jegyzik a jó osztályzatokat és a piros pontokat. Ejtőernyős bohóc, szállni készülő pillangó és a *Szózat* díszíti a szoba falát. A két legkisebb lánya, *Erika* és *Barbara* megmosdatva, pizsamában odakucorodik mellé. Hallgatják, hogy a nevelő néni hatévesen napszámba járt, kapált, szénát hordott, és sokat éhezett. Apja ivott, verte a feleségét, aki hamarosan el is hagyta a családot. Ez a nagylány nem fél a munkától. Reggel öltöztet, fésül, reggeliztet, elviszi a kicsiket az óvodába, hazajöve mos, tereget, takarít. Mindig talál munkát. Délután tanulni segít, kirakózik, kártyázik a lányokkal, még tornáznak is. Jár a szülői értekezletre, tartja a kapcsolatot minden pedagógussal. Dicsérik is a lányait rendszeresen! Este együtt imádkoznak, aztán mesét olvas, és korán lefekszik. Elfárad.

NEM ÁRVÁK...

Sokan árvának mondják az alapítvány gyerekeit, pedig jórészt nem azok. A legtöbbjüknek élnek a szülei, de olyan körülmények között, hogy nem tudják ellátni

a gyerekeiket. A munkanélküliségen, a szegénységen túl legnagyobb ellenség az alkohol...

– Ott a legnagyobb a baj, ahol az anya is iszik – magyarázza *Lengyel János*, a szovátai ház vezetője. – Ha egy gyerek koszosan megy iskolába, a füzetei nincsenek rendben, akkor csúfolják, és ő elmaradozik. Ha ilyenről hírt kapunk, kimegyünk, megnézzük, és ha a család kéri, elhozzuk a gyereket. De állami normatívát csak azok után kapunk, akiket hivatalosan helyeznek el nálunk, ez a mostani kilencvenhat gyerekből tizenkettő...

A szovátai házban a lakások hosszú tornácra nyílnak, alul a tágas ebédlő, leghátul a ház vezetője lakik a családjával és a középiskolába járó, önállóbb, nagyobb gyerekekkel. Van játszótér, focipálya, nagy színpad is, pajta, melléképületek. A tájházban próbál az énekkar. A kapu nyitva, jöhetnek a falubeli gyerekek, az itteniek is lejárnak a társakhoz. Gyümölcsfák és veteményes kert leghátul, mindenkinek jut abban munka.

A nevelők nem akarják elszakítani a gyerekeket a családtól.

– Akiket hétvégére, szünidőre hazaengedünk, tudjuk, hová kerülnek, és bármikor visszajöhetnek. Volt olyan is, hogy hazament a gyerek, de vissza kellett hoznunk... Van egy fiú, tizenkét éve van itt, az édesapja ezalatt négyszer látogatta meg. De ha bárki kérdezi, úgy beszélnek ezek a gyerekek a szüleikről, mintha minden rendben lenne...

Egy szép arcú, szőke kislány sebesen mosogat a konyhán, és büszkén meséli, hogy a karácsonyi csomagjában volt baba, dezodor, fülvédő, hajcsatok. De amikor kérdezem, miért nem otthon karácsonyozott, el-

Lengyel
a ház ve-
gyerekei
rújében